

גיליון מס' 4 / ינואר 2017

מגזין תנועת הנוער כנפיים של קרמבו

פעילי סניף כ"צי מצדיעים לתנועה

15 שנים
יוצרים יחד
מקום ומשמעות
לכל אחד

כנפיים של קרמבו

תנועת נוער לצעירים
עם ובלי צרכים מיוחדים

כנפיים של קרמבו

תנועת נוער לצעירים
עם ובלי צרכים מיוחדים

אני יכול
אני אוהב
אני חבר
אני שייך
אני מוביל
אני ישראלי

מנהיגים

הצטרפו לתנועת הנוער, היו אתם השינוי
עשרות סניפים ואלפי פעילים ברחבי הארץ

כנפיים של קרמבו

תנועת נוער לצעירים
עם ובלי צרכים מיוחדים

תוכן עניינים

- 4 15 שנים לקרמבו
- 6 המנון
- 8 אסיפת הורים
- 12 בליגה של הגדולים
- 14 מחנה קיץ
- 16 מחקר
- 18 כותבים מהשטח

כתובת המשרדים:

רח' הנביאים 17 רמת שרון
מיקוד - 4727919 ת.ד. - 1166
טלפון - 072-250-48-53
דוא"ל: krembo@krembo.org.il

אוהבים את 'כנפיים של קרמבו'?
הצטרפו לקבוצת הפייסבוק שלנו

חברי הועד המנהל:

ניר ברונשטיין, יו"ר ועד מנהל | טל איזנר | דותן ברדה
| נורית ברמן | תמיר דגן, יו"ר ועדת בטיחות | אבי ניסן |
קלאודיה קובי, יו"ר ועדת היגוי | חן שייך, יו"ר ועדת כספים |
רו"ח ערן קליין, מבקר פנים | איקה אברבנל |

fishkineditor@gmail.com
054-7650578

עורכת גרפית: נועה שלו רט
שירותי תוכן

פישקין
שירותי תוכן

חברים יקרים,

שנה חדשה אתגרים חדשים, סניפים חדשים ופעילים חדשים.

אך הפעם חוגגים 15 שנים של עשייה חברתית כלל ארצית, מרגשת ומלאה באופטימיות.

'כנפיים של קרמבו' ממשיכה לצמוח ולהתפרש בארץ, מקימה סניפים חדשים ומקרבת אוכלוסיות חדשות למרקם האנושי המופלא הקיים בתנועה.

צמיחת התנועה מעמידה בפנינו אתגרים רבים; תקציבים גדולים יותר, היבטי בטיחות מגוונים וניהול סיכונים וכמובן המשך פיתוח של השדרה הניהולית המדהימה שלנו. כל זה לא יכול לקרות ללא יעדי גיוס גדולים יותר ויציבים יותר ועל כך אנו מודים לכם ומבטיחים להמשיך ולבקש את עזרתכם.

בצד האתגרים הללו, אנו זוכרים תמיד את המגדלור לאורו מטה התנועה והועד המנהל שלה פועלים, על מנת להמשיך ולהציב את פעילי קרמבו עם ובלי צרכים מיוחדים במרכז העשייה החברתית המדהימה שלנו.

תודה על הכל מעומק הלב. בזכותכם קרמבו אימפריה!

ניר ברונשטיין

יו"ר ועד מנהל

שלום ויום הולדת 15 שמח לכולם,

אנו עומדים בפתחה של שנת ה-15 לפעילות 'כנפיים של קרמבו'.

מאז היוסדה, התחנכו בסניפי 'כנפיים של קרמבו' אלפי ילדים ובני נוער מכל הארץ - יהודים, מוסלמים, נוצרים ודרוזים, עם ובלי צרכים מיוחדים, והם אלה שיצקו תוכן אמיתי בדמותה, רוחה וערכיה של תנועת הנוער הכי מיוחדת בעולם.

הפעילים שלנו לימדו אותנו מהי חברות ללא מילים, כיצד שרים בלי יכולת לדבר וכיצד רצים, גם עם כיסאות גלגלים. הפעילים שלנו לימדו אותנו שיעור חשוב בנחישות, כאשר לא ויתרו על אף חניך ועל אף חונך. ובעיקר - הם לימדו אותנו שנתינה באה תמיד עם קבלה ואת ערכה של אהבת חיים.

הפעילים של היום הם המנהיגים של המחר. בזכות ההכלה שלהם את ה'אחר' וה'שונה', ללא שיפוטיות ועם קבלה אמיתית - נזכה לחיות בחברה צודקת שבה לכל אדם מקום ולכל אדם משמעות. 15 שנות פעילות מיוחדת וערכית הובילה להקמת 57 סניפי קרמבו ברחבי ישראל עם למעלה מ-5,000 פעילים עם ברק בעיניים.

אני מאחלת לנו עוד שנים רבות של עשיית הטוב והצמחת כנפיים לכל נער ונערה במדינת ישראל. שנזכה לממש את החלום - להקים סניף של 'כנפיים של קרמבו' בכל עיר במדינת ישראל, ובעתיד להרחיב פעילות זו גם לתפוצות.

בברכת יאללה קרמבו,

טליה בז'רנו

מנכ"לית 'כנפיים של קרמבו'

כנפיים של קרמבו' חוגגת

15 שנות פעילות

ילדים ונוער עם צרכים מיוחדים
משפיעים ותורמים לחברה

מאת: מירב בועז, מ"מ מנכ"לית 'כנפיים של קרמבו'

להשתייך, להשפיע ולהוביל. באמצעות הפעילויות המשותפות, החוויות שנצברות, ההיכרות עם ילדים ונוער אחרים והפלורליזם החברתי - כל התפיסות המוטעות, מפנות את מקומן לתפיסות חדשות ונוצר שינוי אמיתי. השינוי שמתחיל בבני הנוער בתנועה הוא אפידמי ומדביק את החברים מבית הספר, המשפחות והקהילה וכך נוצרות אדוות של שינוי חברתי שמגיעות לכל רבדי האוכלוסיה בכל הארץ.

'כנפיים של קרמבו' חוגגת 15 שנות עשייה חברתית של ילדים ונוער עם ובלי צרכים מיוחדים, הבוראים יחדיו עולם מופלא של קבלה, הכלה, העצמה ומובילים שינוי חברתי ביחס לאוכלוסיית הצרכים המיוחדים.

ב'כנפיים של קרמבו' 55 סניפים מקרית שמונה ועד אילת. סניפים בנגב ובגליל, בערים ובמועצות איזוריות. סניפים לכל הדתות, העדות, סניפים בערים מעורבות - שכולם מהווים בבואה של הקהילה בה הם פועלים.

אלפי פעילים ברחבי הארץ מוכיחים כי לכולם יש מקום ולכולם יש משמעות, ללא קשר למגבלות, מוצא, מין או דת. הילדים ובני הנוער הללו הינם המבוגרים של המחר. שיובילו אותנו לחברה צודקת וטובה יותר.

ב'כנפיים של קרמבו', השיתוף-השילוב-ההכללה, עוברים כחוט השני בכל מעגלי החיים של התנועה - מתחיל בהטמעת האידיאולוגיה וממשיך בהגדרת הפרקטיקה של התאמת הסביבה, השיטה, ההתנהלות, הליווי והתמיכה לצרכים הייחודיים של כל פעיל, כך שהוא משמעותי ושותף בתהליך השילוב והינו אקטיבי בו.

משפט החזון של התנועה מחנך ליצירת מקום ומשמעות לכל אדם וסניפי התנועה הפזורים ברחבי הארץ, בשלל קהילות, ישובים וערים, היו כר למפגש של עולמות שונים במסגרת חברתית אחת, מכילה ומקבלת, מצמיחה ומעשירה. בסיס העשייה החברתית עליו מתחנכים פעילי התנועה היו כי לכל אחד ואחת הזכות והמסוגלות

1988. ילדים עם נכויות שולבו בבתי ספר רגילים, בכיתות רגילות, עם התאמות שונות ובעזרת סיועות. המציאות בשטח לימדה כי על מנת ששילוב יצליח, קרי שילד עם צרכים מיוחדים אחד יוכל להשתלב בכיתה רגילה, מחייבת את בית הספר והמורים לתהליך הקליטה המיטבי שלו, את הכנת התלמידים וסביבת הלימוד לקליטה נכונה, הטמעת כלים של חינוך מיוחד בחינוך הכללי, מעורבות ההורים של הילד והורי חבריו התלמידים, ועוד. 'כפר שלם נדרש לחנך ילד אחד'.

הילד המשולב מצידי, התאים עצמו לחינוך הכללי ולמרכיביו. ילד אחד עם נכות בתוך כיתה עם רוב של ילדים ללא נכויות, בולט בשונות שלו. אחר.

'כנפיים של קרמבו' היא מסגרת חברתית פעילה ומשגשגת עם עשרות סניפים ואלפי פעילים. תנועת נוער מיוחדת שאין לה אח ורע בכל העולם.

תנועת נוער שפעילה בעשייתם מובילים שינוי בחייהם ובחיי הסובבים אותם ביחס לכל מי שהוא אחר או שונה. תנועת נוער בה ילדים ובני נוער עם ובלי צרכים מיוחדים נמצאים כשווי הזדמנויות באותה מסגרת חברתית, תורמים ונותרים זה מזה, אלה מאלה.

בתנועה פעילים ילדים ונוער עם ובלי נכויות, דתיים וחילוניים, ערבים, בדואים, דרוזים ויהודים, ילדים מקובלים ונוער מנותק שנפלט ממסגרות החינוך הרגילות. אלפי ילדים ובני נוער ערכיים שצומחים ויוצרים מציאות חדשה של חברות והכרות עם אוכלוסיות שאף פעם לא באות במגע אחת עם השנייה.

חוויות ילדות מאושרות וחוויות נעורים שמחות הן מאבני הבניין של כל אדם בוגר. ילדות ונעורים שיש בהם חברים, שיש בהם שמחה, חוויות משותפות, תחושת שייכות, אהבה ונאהבות.

'כנפיים של קרמבו' מחוללת מהפיכה שקטה בחברה הישראלית מזה 15 שנים. 15 שנים שבהן אלפי פעילים, עם ובלי מוגבלויות, מקיימים פעילויות חברתיות-חינוכיות משותפות, המעשירות את חייהם. כל ילד או ילדה המגיעים לפעילות בסניף, זוכה להכיר ילדים וילדות אחרים, נערים ונערות מכל גווי הקשת הישראלית, מכל רבדי החברה, משלל הדתות והעדויות המרכיבות את החברה הישראלית. המפגש הבלתי אמצעי, שאמנם מלווה ומפוקח ע"י אנשי מקצוע, מביא לידי ביטוי את היכולות, הכישורים, האהבות והתחביבים של כל אחד מהילדים ובני הנוער.

במשך עשרות שנים, עבור רבים מקרב ילדים עם מוגבלויות פיזיות וקוגניטיביות, תקשורתיות, חושיות ואחרות - חוויות ילדות ונעורים טובות ומחזקות עם ילדים ללא מוגבלויות, לא היתה מציאות ברת קיימא ולעיתים קרובות - להיפך. המציאות החברתית לה זכו ילדים נכים, היתה ברוב המקרים, נבדלת ומורחקת מחברת בני גילם. הילדים לא היו מסוגלים להתחבר אליהם. סביבת בית הספר ופעילויות אחר הצהריים לא היו נגישות וההפרדה הייתה כמעט מוחלטת.

בעולם המערבי מגמת השילוב INCLUSION, כבשה לבבות והגיעה לשיאה בישראל ב'חוק השילוב' של שנת

”כנפיים של קרמבו' אנחנו פועלים וחדברים על שיתוף. שיתוף הוא החקוּס בו כולם - החניכים והחונכים כאחד, אפיקים תועלת זה מפעולתו של זה ותלויים זה בזה. בעיניי שיתוף, זה העצמת היכולת והרחבתו לכולם. קלאודיה קובי, אם מייסדת.

”אם היה 'כנפיים של קרמבו' לפי 40 שנה, לא הייתי ילד בודד וחונדה מחברת הילדים והיתה לי ילדות מאושרת, כפי שמגיע לכל ילד. נכה או לא'.

נתי, בן 50 אב לשניים, נכה פוליו.

”אני בן 16 ולומד בתיכון נחשב. קיבלנו מסיחה בבית הספר לכתוב על האדם שהפיע עלינו הכי הרבה בחיים. חיד אורי עלה לי בראש - הוא עם ביטחון עצמי מדהים, מוכשר, עם יכולות ורכליות נפלאות וידע עצום. הוא מצחיק ועם חוש הומור מתוחכם. הוא מי שאני הייתי רוצה להיות כשאגדל... אורי הוא בן 10, עם שיתוק מוחין והוא החניך שלי ב'כנפיים של קרמבו'. וכמו שאחרתי - האדם שהפיע עליי הכי הרבה ועצר לי ללמוד כתוכי את היכולות שלי ואת הכוחות שלי. גל, חונך בן 16.

לחן / כל אדם

**לכל אדם,
יש לב פועם, יש עוצמה ויש סיכוי
להגשים את החלום, להביא את השינוי
מאת: קלאודיה קובי, אם מייסדת**

כבר שנים שאני חולמת על המנון ל'כנפיים של קרמבו'. כזה שיעורר בכל אחד ששומע אותו את הצורך לקום ולהביא את השינוי. כזה שיעורר בלב כל אחד מהפעילים שלנו גאווה גדולה. כזה שיגרום לכולנו להרגיש שייכים למשפחה אחת גדולה ומיוחדת.

כשהתמלילן המוכשר, נעם חורב, לקח על עצמו לכתוב עבורנו את ההמנון, ידענו שחייבים לחבר אותו לרוח התנועה ושלחנו לו במייל כמה שיותר סרטונים, כתבות ותמונות מרגשות, כדי שבאמצעותם הוא יבין את הקסם. לאחר הטייטה הראשונה, הרגשנו שמשוה חסר והבנו שנעם חייב להגיע לפעילות באחד מהסניפים כדי לפגוש ולשמוע את הפעילים. הקסם עבד וברגישותו תרגם נועם כל סיפור אישי לסיפור התנועה כולה. כבר באותו הערב נשלח לנו הטקסט השני שלימים הפך לגרסה הרשמית של ההמנון.

המנון 'כנפיים של קרמבו' שכתב נועם, מאגד בתוכו את כל ערכי התנועה והמסרים שלנו. הוא מדבר על האדם היחיד וכמה הוא חזק ועצמתי, רגיש ומאמין, מלא תקווה, אור ואהבה. הוא מספר על כוחה של הקבוצה והחשיבות שבהשתייכות אליה. ומזמין אותנו כיחידים וכקבוצה לצאת אל המסע. המסע אל המקום המושלם.

האמת היא שבאינסטינקט הראשוני, הרי שהמילה "מושלם" לא מתאימה לשפת "רוח קרמבו" שלנו. אנחנו מסבירים כל הזמן שאין צורך לחפש את המושלם, שכל אחד הוא יחיד ומיוחד כפי שהוא ושחשוב להעריך ולפאר גם הצלחות קטנות וממש לא מושלמות. אבל קריאה מעמיקה יותר מבהירה שדווקא זו הדרך להגיע אל המושלם. מושלם יהיה כאשר נלמד לקבל ולהכיל

את השוני והמיוחדות שבכל אחד מאתנו. ובכנפיים של קרמבו כולם מבינים שלכל אחד מאתנו יש מקום מושלם משלו וזה בסדר.

משנכתבו המילים, הגיע שלב מציאת המלחין. היה ברור לנו שאנחנו מחפשים מישהו שמעבר להיותו איש מוסיקה מוכשר, יידע ברגישותו לחבר באופן "קרמבואי" את המילים לצלילים שיעצימו את הכול לכדי יצירה גדולה ומרגשת. יצרנו קשר עם דני רובס שלקח על עצמו את ההלחנה באהבה עצומה. עבורנו זו הייתה התרגשות גדולה. שיחה אחת הספיקה בשביל לדעת שאנחנו בידיים הנכונות. ימים ספורים מאוחר יותר נשלח אלינו ההמנון, אני זוכרת שכבר בהשמעה הראשונה הרגשנו שזה זה ושהבחירה בדני הצדיקה שנים של המתנה. דני ניהל גם את ההפקה המוסיקאלית. הוא הדריך את הפעילים שלנו בשמחה ובסבלנות, תהליך שהגיע לשיא מרגש במיוחד ביום הקלטת ההמנון באולפן, עם פעילי התנועה והזמרת המופלאה שי המבר.

התבוננתי בחדר הבקרה על קבוצת החניכים והחונכים במדי קרמבו, ששרו את ההמנון בהתרגשות רבה. כמו תמיד היה שילוב מופלא של כל הפעילים עם ובלי צרכים מיוחדים שרים ויוצרים יחד מקום ומשמעות לכל אחד בקבוצה.

כנראה שלא בכדי לקח לתהליך הזה כמה שנים להתבשל. ויש משהו מאוד סימבולי בכך שהוא התהווה דווקא לקראת שנת ה-15 של התנועה. 'כנפיים של קרמבו' כמו רבים מפעיליה כבר בת 15, תנועה צעירה ואופטימית שפעיליה בני נוער ערכיים ומיוחדים שמאמינים שאפשר להיזיז הרים, וחשוב להילחם על ערכים ועקרונות. לכם מוקדש ההמנון.

לכל אדם / מילים: נועם חורב, לחן: דני רובס

לכל אדם
יש לב פועם, יש עוצמה ויש סיכוי
להגשים את החלום, להביא את השינוי

לכל אדם
יש מנגינות, יש אמונות ויש תקווה
להיות שייך, ומבורך בחברים ואהבה

אם נלך כולם ביחד, ונחצה את המרחק
אם נלך כולם ביחד ונצעק חזק חזק:

לכל אדם, לכל אדם, לכל אדם,
יש מקום אחד מושלם
וכולנו יד ביד, במסע הזה נצעד
כל אדם, כן, כל אדם
הוא חלק מכולם
עם כנפיים של קרמבו נשנה את העולם

תודה מעומק הלב לנועם חורב ולדני רובס שהגשימו לנו את חלום ההמנון.

לשי המבר שנתנה את קולה באהבה גדולה. **ללירז דואניס** שתרגם את ההמנון לערבית ובכך הפך אותו להמנון עבור כל פעיל בתנועה, **ולביסאן אבו לבן** המקסימה ששרה את הגרסה בערבית. כולם נרתמו בהתנדבות מלאה ושמחו להצטרף למשפחת 'כנפיים של קרמבו'.

תודה מיוחדת ל**סיגל דקל**, מנהלת יחסי הציבור של התנועה שהובילה את הפרויקט בנחישות ואמונה עד להשלמתו.

לשמיעת דבריו המלאים
של בן שני
לחצו כאן

נוגעים בשמיים

בטייסת של קרמבו בהרצליה

מאת: בן שני, עיתונאי ערוץ 2, במאי סרטים ואבא של אורי חניך מסניף הרצליה.

בהוקרה אישית לחונכים הצעירים של התנועה (מתוך "מסדר כנפיים" (2016)

שלום לכם, וברכות לטייסות ולטייסים הצעירים בטייסת הקרמבו של הרצליה,

ברכות לנווטים ולטייסות הקרב, לטייסי ההליקופטרים וטייסי כסאות הגלגלים

- אלה הממונעים ואלה שלא, ולכל הנווטים שעל הרצף וכמובן לאחיות ולאחים ולהורים.

לא אשכח לעולם את הפעם הראשונה בה יצרתי קשר עם הארגון הזה. השארתי הודעה באתר אינטרנט ולמחרת כבר

התקשרה אליי בחורה בשם יעל לקבל פרטים על אורי שלנו.

היא נשמעה מאד החלטית וידענית, דיברה איתי על הסעות ועניינים הקשורים בבית הספר ובטיפול באורי, וכל הזמן הזה

היה מין רחש כזה של המולה מאחוריה. אני זוכר ששאלתי אותה לפרש הרעש והיא אמרה שזה בגלל ההפסקה, שהיא בכלל

בבית הספר עכשיו והיא תלמידה.

הייתי המום.

ואחר כך כשכבר פגשתי אותה, את יעל ברזילי בסניף הוד השרון של קרמבו, כבר הייתי לגמרי שבוי.

מאז הייתה שיר, והיו דנה וגל ואלון, וזה הדבר המרכזי שרציתי להגיד היום, להגיד לכם - החונכים. האנשים הצעירים

שעושים את המקום הזה והתנועה הזו לכל כך מיוחדים.

בכל פעם שאני מגיע לפעילות של כנפיים של קרמבו, אם זה כאן בסניף בהרצליה או במחנה הקיץ או בכל פעילות אחרת,

אני נפעם כשאני רואה אתכם, נפעם ומעריך את האנשים שאתם.

אתם בלי ספק הנוער הכי מרשים שפגשתי. לפני הכל בגלל ההחלטה לקשור את חייכם במקום הזה ובחיי הילדים שלנו.

ובהמשך בגלל מה שעשיתם איתה - עם ההחלטה הזו, מה שאתם עושים כאן, שלפעמים מצליח ללמד גם אותי על דברים

שאפשר לעשות עם אורי.

כשאני נמצא למשל במחנה הקיץ - בהרצאה או בקפיתריה, ופתאום מקבל בווטסאפ סרטון של אורי שלי נשלף מתוך

הכיסא ברתמה מיוחדת ועושה אומגה בין העצים. או כשאני רואה ציור שעזרתם לו לצייר, שיר שחברתם רק עליו. אלה

הרגעים שבהם אני מעריך אתכם. מעריך אתכם על זה שבלי דעות קדומות, כאלה שיש כל כך הרבה מהן מסביב, וגם

לפעמים בתוכנו ההורים, אתם מאפשרים לילדים שלנו לעשות את הדבר הכי טבעי. להרגיש ילדים - או נערים, בין נערים.

פשוט לעשות כיף. ולהיות חלק מקבוצה. לא כזו שמנוהלת על ידי הורים או מורים, או מטפלים, פשוט להיות בני נוער,

להרגיש שיש להם מקום שבו הם באים לעשות כיף, להיות חלק, ואפילו להרגיש שווים.

לפעמים זה נראה לי שעבורכם החונכים זה מובן מאליו. שזה בא לכם כל כך טבעי שאתם אפילו לא מבינים על מה אני

מדבר, ולמה אורי לשם דוגמא, רק מתעורר ביום שלישי בבוקר ושומע: "בוקר טוב אורי, היום יום שלישי, אתה יודע מה יש

היום?" וכבר החיוך והצחוק שלו נפרשים על הפנים.

אנחנו ההורים, מלאי הערצה אליכם ואל ההורים שלכם, שכנראה עשו משהו מאד נכון כשגידלו אתכם להיות כאלה.

אז שוב תודה לכם, אנשי התנועה, חברים וחונכים יקרים.

ולכל הטייסים שלנו, לכל החניכים הילדים שלנו, בשמכם אומר עכשיו, "יאללה קרמבו, יאללה ביי, סיי גוד ביי, וכפרה עליי."

כפרה עליכם, תבורכו במעשה ידיכם הטובות ותמשיכו להכניס אותנו תחת הכנפיים שלכם, של התנועה החשובה והנפלאה

הזאת.

אסיפת הורים

הורי החניכים בתנועה מספרים איך 'כנפיים' של קרמבו שינתה את חייהם

רגע הניצחון שלי

"קרמבו בשבילי, זה החברים של הבן שלי, שצעיר מאביבה הבכורה בשנתיים, שצחקו עליו כשהיו ביסודי, בגלל האחות "המוזרה" שלו, וכעת הם חונכים ב'כנפיים' של קרמבו!"

מאת: אורנה חיים, אימא של אביבה מסניף בית שאן

שמי אורנה חיים ואני אימא של אביבה. ילדה, נערה, בת 16 מדהימה וכובשת. עבורי ועבור

משפחתי אביבה היא סוג של מתנה נדירה שאנו לומדים את שוויה בכל יום מחדש. זה

נכון שהתמודדות משפחה עם ילד עם צרכים מיוחדים אינה פשוטה כלל וכלל. למעשה,

מדובר על חוויה מאתגרת שלא כל משפחה מצליחה לעמוד בה בהצלחה. ישנם הורים

שאפילו מתארים את החוויה הרגשית שלהם כ"חלום שנגזז".

אצלנו לעומת זאת, התחלפה תחושת התסכול בדיעה שאביבה הגיעה למשפחתנו כדי להפוך

את כולנו לאנשים טובים יותר. כמו כל דבר בחיים, הכול מסתכם בסופו של דבר ביכולת שלנו לראות

את הטוב בכל מצב ובכל אדם. כשמדובר באביבה שלנו עם כמויות הקסם, הטוב והיופי שבנשמתה אי אפשר היה שלא להתאהב

בה. ידענו שכמונו יהיו עוד רבים אחרים שיהיו מהקסם שבנוכחותה לו רק תינתן לה הזדמנות אמיתית להתחבר, ולכן לא הייתה

מאושרת ממני כשקראתי את הפרסום הגורלי ששינה את חיינו: "כנפיים של קרמבו", תנועת הנוער היחידה בעולם, לצעירים עם

ובלי צרכים מיוחדים, פותחת סניף בבית שאן, ומזמינה אתכם לקחת בה חלק ולהצטרף למשפחה".

מאז שאביבה בקרמבו אני נפעמת כל פעם מחדש איך מילדה מופנמת ושקטה שלא מרבה לפטפט בחיי היום יום שלה היא

הופכת בכל פעולה בסניף, לילדה חייכנית ותוססת שלא מהססת לחלק חיבוקים לכל חבריה שמסביב. אפילו המורים שלה

מעידים על כך שהיא מעזה יותר ויוזמת יותר.

במחנה הקיץ למשל, אליו יצאנו כמשפחה זו השנה השנייה, היא קפצה ושמחה והייתה כל כך מאושרת במסיבות הריקודים,

שלא הפסיקה לרקוד לרגע. לא יכולתי שלא להיזכר בכל אותם האירועים המשפחתיים בהם אביבה נשארה יישובה בכיסאה

וסירבה לקום ממנו כדי להשתתף בשמחת הרוקדים.

אביבה מרגישה את האהבה שמעניקים לה 'הקרמבואים' ומרגישה בטחון בסביבתם. במיוחד עם מעיין, המתנה הגדולה שלי

והחונכת האישית שלה, שבכל הזדמנות דואגת לעדכן אותנו בסיפורים מרגשים עליה. אני עדיין מתרגשת מכך שכשאני יוצאת

אתה לאירועים בעיר, ניגשים אליה בני נוער, חונכים בתנועה, מחבקים אותה, מתעניינים בשלומה ושמחים לראות אותה. אביבה

כל כך נרגשת מהאהבה שלהם, לכן כל מפגש שבועי כזה עם חבריה לסניף עם ובלי הצרכים המיוחדים מלווה תמיד בהתלהבות,

בשמחה ובציפייה גדולה.

אני לא יכולה לסיים מבלי להתייחס לרגעי הניצחון הפרטי שלי. כי קרמבו בשבילי, זה החברים של הבן שלי, שצעיר מאביבה

הבכורה בשנתיים, שצחקו עליו כשהיו ביסודי, בגלל האחות "המוזרה" שלו, וכעת הם חונכים ב'כנפיים' של קרמבו! והאחות

הקטנה של אביבה בת העשר שלבשה את מדי התנועה, התחפשה לחונכת של 'כנפיים' של קרמבו, והסתובבה בבית הספר

בגאווה גדולה.

אז בזכות 'כנפיים' של קרמבו אני אופטימית יותר. ולא כי אני מתמקדת בטוב בלבד, ואני גם לא מתעלמת מקשיים ומרגשות לא

פשוטים שלעיתים מצפים אותי, אלא כי יש בי אמונה בחברה טובה יותר, באפשרויות טובות יותר, ובבני נוער מקסימים, בוגרים

וחדורי מוטיבציה שאמנם כך יהיה.

כמו לחיות ביקום אחר בעולם שכולו טוב

"תודה שעזרתם לאחים של אחינועם להיות גאים כל כך באחותם ולנו להיות גאים ושמחים במשפחה שלנו"

מכתב אישי לטליה בד'רנו מנכ"לית 'כנפיים של קרמבו', מגלי אילשטיין אימא של אחינועם, מסניף נתניה, סיום מחנה הקיץ (אוגוסט 2016)

אני גלי, אימא של אחינועם. אחינועם ילדה מהממת בת 13 וחצי. אחינועם ילדה מיוחדת עם בעיות מיוחדות אבל זה לא רלוונטי. המקום היחידי בעולם שזה לא רלוונטי זה בתנועת נוער אליה היא שייכת 'כנפיים של קרמבו'. לא שזה לא אכפת או לא חשוב, פשוט אין לזה שום משמעות בהיותה חניכה בתנועה. אין לזה משמעות לגבי מה היא יכולה או לא. לאחר שהיא נכנסה לתנועה החונכים עושים הכול בשבילה ובעיקר מתייחסים למה שהיא כן יכולה, מה אפשרי. מה שלא אפשרי לא מקבל את הדגש. זה המקום היחידי שלא שאלו אותנו מה יש לה לפני שהגיעה, לא היה שום תנאי קבלה אלא רק קבלה וקבלה וקבלה.

המקום היחידי שלא נועצים בה עיניים אלא מסתכלים עליה בגובה העיניים...

המקום היחידי שהיא באמת, אבל באמת, שווה בין שווים.

מעל 6 שנים שאחינועם חברה בתנועת הנוער המופלאה הזאת, 'כנפיים של קרמבו', שבה יום בשבוע באופן קבוע, "עולה על מדים", עושה מורל, משחקת משחקי חברה ובעיקר - מבסוטה.

וגולת הכותרת לפחות עבורנו כמשפחה היא "מחנה הקיץ". כבר 6 שנים שאנחנו מתייצבים, כולנו: אבא, אימא, אחינועם ועוד 3 אחים ומבלים במחנה הקיץ. קרמבו שייך לאחינועם בראש ובראשונה אבל הרוח הקרמבואית נחה בהחלט על כל המשפחה. אני רואה איך עם השנים האחים של אחינועם הופכים לאחים שגאים כל כך באחותם וזה הרבה מאוד בזכות קרמבו.

אני חושבת (בעצם בטוחה) שמי שאין לו ילד מיוחד לא יכול להבין את הקושי הגדול לצאת כל המשפחה ביחד וליהנות (נשמע קל, נכון?!) לעיתים קרובות היציאה לחופשה אצלנו היא בלתי אפשרית. בוודאי לא בהרכב משפחתי מלא. רק 'כנפיים של קרמבו' מאפשרת לנו יציאה לחופשה משפחתית, בהרכב מלא, שבו כל המשפחה פעילה באופן מלא בכל דבר, שנה אחרי שנה בחוויה מופלאה מעין כמות.

אם בהתחלה הייתי מסתכלת סביבי ובעיקר רואה את השוני ואת המגבלות, השנה מצאתי את עצמי מתבוננת בחבורה ענקית של ילדים ורקדים, שרים, צורחים ונהנים כשאין שום שוני בין האחד לשני. וזה כל כך יפה וממלא את הלב עד שהלב רוצה להתפוצץ מאושר.

אחינועם הייתה מוקפת ואהובה, כאשר כל החונכים מסביב עושים כל שביכולתם על מנת שתהנה (ולצערנו זאת לא תמיד משימה כ"כ קלה)

תיאיתי את ההרגשה השנה, "כמו לחיות על יקום אחר בעולם שכולו טוב".

כמה טוב שהיקום הזה הוא אמתי והוא כאן והוא לא הולך לשום מקום.

תודה לכל הקרמבואים העוסקים במלאכה, תודה שקיבלתם את אחינועם אליכם בזרועות פתוחות ובלב מלא אהבה ורגישות, ותודה שזיכיתם את המשפחה שלנו להיות שייכים ליקום הטוב הזה.

מתוך הכאב ניסיתי למצוא פתרונות...

"איציק מצא את עצמו כמה לחברה אך החברה שבה הוא חי רק הוקיעה אותו מתוכה. ואז הכרנו מציאות אחרת. ב'כנפיים של קרמבו' איציק הפך מילד סגור, בודד ועצוב, שלא הרגיש שייך, לילד שהאמין שהוא שווה וראוי לאהבה"

מאת: חנה צ'פנצקי, אימא של איציק, חניך מסניף טבריה

שמי חנה, אימא לאיציק ילד בן 7.5 ממש בקרוב. איציק ילד חמד עם אופי ג'ינג'י עיניים כחולות ולב ענק. הוא אובחן כילד עם צרכים מיוחדים לקראת גיל 4. הלקות של בני לא נראית במבט ראשון, מאחר והיא רגשית/התנהגותית.

חיי היום יום הפכו להיות מאתגרים ככל שהימים עברו, משפחתנו עברה טלטלות מתמשכות שהרעידו את העולם של כולנו. ככל שהימים התקדמו, לאיציק היה קשה יותר ויותר להשתלב במסגרת הלימודית הרגילה ובחברה עצמה. הילדים שלמדו עם איציק, גרו סביבו וחיו בקהילה שלו, החלו לדחות אותו יותר ויותר. איציק מצא את עצמו כמה לחברה, אך החברה שבה הוא חי רק הוקיעה אותו מתוכה.

התפרצויות התסכול שלו גברו למספר התפרצויות ביום, כשהוא נשבר, ואני כאימא אתו. לא היה לו עם מי לשחק והוא הרגיש שאף אחד לא מבין או מקבל אותו, הוא חי עם ההרגשה כי הוא שונה, חריג ולא בסדר, כי לא רוצים אותו.

מתוך הכאב ניסיתי למצוא פתרונות. איך אני יוצרת לבן שלי לאיציק, חוויות מעצימות? מקום טוב? חברה שתקבל אותו כמו שהוא ותאהב אותו.

את 'כנפיים של קרמבו' גיליתי במקרה דרך פייסבוק.

הגענו לסניף טבריה. במבט ראשון זה הרגיש כמו להיכנס לעולם אחר. לא הצלחתי לתרגם את מה שאני רואה ושומעת.

כל כך התרגלתי שאיציק דחוי ולא רצוי, שלא האמנתי כשיגישו אליו בחיוך וחיבוק. גם איציק לא עיכל את האהבה שהוא קיבל, כי הוא לא האמין שהוא ראוי לה.

זה היה תהליך שבו גם אני וגם איציק התחלנו להרגיש שיש מקום בו איציק שווה כמו כולם, שיש אנשים ששמחים לראות אותו, מחכים לו, בוכים וצוחקים יחד איתו ואף אחד לא רואה את הלקות שלו. היא בכלל לא משנה.

הבן שלי הפך מילד סגור ועצוב, כי חווה כל כך הרבה דחיה, לילד שמחכה לפעולה הקרובה כדי לראות את החונך שלו, כדי לשחק עם החברים שלו.

מילד שהאמין שהוא לא בסדר ושנוא, איציק התחיל להאמין בעצמו ולהרגיש שייך. הוא סיפר לכל מי שיכול היה לספר לו, שהוא בקרמבו שיש לו חונכים ומוראליים וכיף ופעילות.

השינוי הגדול ביותר שעברנו ביחד אני כאימא ואיציק כבן היה בזכות מחנה הקיץ של קרמבו 2016. זו הפעם הראשונה בה אני ואיציק נסענו יחדיו לחופשה כזאת. לא ידעתי למה לצפות.

מחנה הקיץ הזה שינה לנו את החיים. ב-3 ימים בלבד חווינו רגשות שלא חווינו 7 שנים. חווינו ברמת התחושה, איך זה להיות חלק מקבוצה של הורים וילדים וחונכים שבה איך שאתה ומי שאתה, זה מושלם, ושום דבר לא חשוב מעבר לזה.

אני כאימא ראיתי איך הבן שלי פורח בסביבה שפשוט מקבלת אותו, צוחקת אתו, ואוהבת אותו כמו שהוא.

כאימא, למדתי להפסיק להסתכל על הבן שלי בעיניים של בסדר או לא בסדר, ולנסות להיות קרמבואית, פשוט לתת לבן שלי המון אהבה, צחוק, שובבות ומעט הנחיה.

הבן שלי קורן מאושר. הוא חווה את אמא בצורה מעצימה בפעם הראשונה. ומאז יש אור בבית, שיחות והרבה אמונה.

בשבילנו קרמבו היא דרך חיים. ואני מתאמצת לחכות ולשמור על הדרך והרוח הזו שמבחינתי אומרת נתינה - קבלה - אהבה - שוויון.

בשבילנו קרמבו היא הזכות להרגיש נאהבים, חופשיים, שווים ומושלמים כמו שאנחנו מבלי לשנות בנו שום דבר.

בשביל איציק קרמבו היא מקום בטוח - מקום חברתי - מקום בו מחכים לו שיגיע ולא דוחקים אותו החוצה, מקום בו איציק חופשי להיות איציק ולהתגאות בעצמו ב-א-י-צ-י-ק. והחיוך שלו של אותה תובנה, שווה מיליון דולר.

קרמבו בשבילי היא סמל לשינוי חברתי שחייב לקרות, וכאימא אני מאחלת שכל ילד יחווה כזו אהבה ללא גבולות כמו שקרמבו מעניקה ויודעת לעשות

תודה ענקית על השיעור לחיים - חנה.

איגוד הטניס מארח את פעילי התנועה בגמר אליפות ישראל בטניס מנהלת הליגות לכדורגל - IPFL מארחת את פעילי התנועה במשחקי ליגת העל

פעילי קרמבו הוזמנו לייצג את התנועה במשחקי האליפות של ליגת העל בכדורגל. בזה אחר זה, עלו נציגי התנועה, למגרשי הכדורגל באצטדיונים השונים ברחבי הארץ, והשתתפו בטקסי הצגת השחקנים בכל אחד מ- 7 משחקי המחזור כולו. לצפות בשחקני הקבוצות מבצעים את הצדעת התנועה, לשמוע את הכרוז מספר על 'כנפיים של קרמבו' מול קהל של אלפי אוהדים, להתרגש כששם התנועה שלנו בוקע מהרמקולים ולראות את העיניים הבורקות של החניכים על כר הדשא, משולה מבחינתנו לזכייה באליפות!

אימוץ התנועה ע"י מנהלת הליגה הוא מהלך עמוק עם מסר ברור, בדיוק בזירה ההטרוגנית הזו, בנקודת המפגש של שני "מחנות יריבים" במקום שעדיין לוקה לפעמים בגזענות ודעות קדומות, מעניקים את הבמה לאלו שמעורבים בשינוי האמתי.

ניצחון הרוח והלימת השפיות, נגעו באלפי האוהדים שהרעו לפעילי קרמבו. ביחד התרגשו כולם מאור נרות החנוכיות שהודלקו באצטדיונים השונים. אין ספק שנציגי התנועה הביאו איתם אור גדול למגרשים, וזו ההוכחה הטובה ביותר לכך שהשינוי נמצא כאן! ביצע, ועל כר הדשא, ובאמצעות החיבור המופלא הזה, יגיע גם יגיע לכל שחקן ואוהד בישראל!

לרובנו עליה למגרש הטניס במעמד גמר אליפות המדינה או על כר הדשא באחד מאצטדיוני הכדורגל אל מול אלפי אוהדים הנה חלום, בין אם אנחנו ספורטאים או אוהדים, המעמד מרגש ובוודאי נכלל בעשרה הדברים שהיינו רוצים לחוות. עבור חניכי וחונכי תנועת הנוער 'כנפיים של קרמבו' החלום התגשם במהלך סופשבוע רווי באירועים ומעצים במיוחד.

הרגעים הללו התרגשו ובאו כמו מכוונים "לנס חנוכה" עבור בני הנוער והילדים המופלאים של תנועת הנוער שלנו, היוצרים יחד את השינוי השקט והגדול במדינה.

ההתרגשות החלה במרכז הטניס ברעננה במסגרת משחקי הגמר של אליפות ישראל בטניס. מאות הצופים במקום לא יכלו להיות אדישים לעשרות פעילי התנועה ששטפו את היציעים, ולהתרגשות שהתגברה כשפעילי התנועה עלו למגרש להטיל את מטבע פתיחת המשחק. בהטלת מטבע יש משום גורל והגרלה, אך עבור החניכים והחונכים, ועבור התנועה כולה, בחירת הדרך איננה הגרלה! זוהי בחירה להירתם לשינוי, ולפעול כשווים בין שווים. השיא היה ללא ספק משחק הראווה בהשתתפות פעילי התנועה, ראש עיריית רעננה זאב ביילסקי, טניסאי העבר יוני ארליך וכדורסלן העבר ממכבי ת"א טל בורשטיין. שחקני הטניס הנלהבים, סיפקו לקהל הצופים "פסק זמן" משמח ומרגש בין משחקי הגמר.

לצפיה בסרטון

טקס הצגת שחקני קבוצות הכדורגל בהשתתפות פעילי קרמבו

לצפיה בסרטון

בחדר ההלבשה עם שיר צדק - קפטן הפועל ב"ש

לצפיה בסרטון

מקווה להגשים חלום

לקריאת הכתבה באתר one

מחנה קיץ אוסיקלי

כי אג המצניח הנו אי אפליר אפסיק
מאת: שחר טננבאום, רכז תקשורת מסניף תל אביב צפון

המסע שעברתי בחמש שנים
ה אחרונות בתנועה. אף
אחד לא אמר לי שזה יהיה
כל כך קשה להגיד שלום
ל חבר, לחניך שלי אותו
ליויתי בשנתיים האחרונות,
בטח שלא לתנועת נוער.
כ מו מתוך בועה, בפעם
ה אחרונה שלי כפעיל בקרמבו,
אני שומע את החברים שלי צועקים
" יאללה קרמבו", ואני עונה בצעקה "יאללה
קרמבו". והם ממשיכים "קרמבו אימפריה", כמה שאנחנו
אימפריה. אימפריה של שוויון, של אהבה, של צלילים
י יחודיים של הנאה, של משפחתיות בלתי מוסברת.
"קרמבו עולה עולה".
" עולה עולה", אני לוחש לעצמי, והדמעות מתחילות
לרדת מעצמן, "עולה עולה".

מחנה הקיץ הסתיים. אני כבר לא אהיה ב'כנפיים של
קרמבו', אבל 'כנפיים של קרמבו' תמיד תהיה בי.
תודה לאל שיש מחנה קיץ כל שנה מחדש
כדי להיזכר במנגינה מיוחדת של סוף
הקיץ.

מהפעילות, אתה עדיין מרגיש שייך. אני מסתובב יחד עם
הדשא הקריר של חיספין, מול מאגר המים הפסטורלי שמולי,
ורואה איך החניכים והחונכים יושבים זה לצד זה על האבנים,
מספרים בדיחות, וקולות של צחוק מתגלגל נשמעים בכל
מקום.
ברחבת הלבוי קבוצה אקראית התארגנה עצמאית והתחילה
בריקודי עם. חונכים מסניפים בקצוות שונות של הארץ, של
החברה, משחקים במשחק הזיכרון, וצועקים בהתלהבות
שמות כלי נגינה ארכאיים. על מחצלות במדשאה המרכזית,
על רקע מאגר המים הכחלחל, מדריך נלהב משתף עשרות
פעילים עם עיניים נוצצות בתהליך יצירת חליל מבמבוק
ב עוד שהצוות הקרמבואי הנלהב מלווה אותם בעשייה.
החניך שלי ואני ממשיכים לעבור בין התחנות, ונחשפים
ל עולם מופלא של חוויות חדשות שניתן להתנסות בהן
ביחד - ממיני גולף אתגרי, דרך משחקי חשיבה, ירידה
ב אומגה, קפיצה משותפת במתקנים המתנפחים ועד
לפעילויות קרקס שאנחנו לא מרשים לעצמינו לעזוב עד
לרגע המיוחל של קבלת תעודת "המאסטר".

ומה עם מסיבות הריקודים במחנה הקיץ שכבר הפכו
ל שם דבר? כולנו מתנועעים ביחד לצלילי מוסיקה
אלקטרונית מתובלת בקורטוב מזרחי עם הרבה שירים
ב עברית מקושטים בשירי פופ. הריקוד הופך לסוחף
ו אנרגטי. האווירה הקרמבואית בשיאה. כולם אווזים
י דיים, הקצב מתגבר לקפיצות במעגל, כולם מקיפים
חונכת מלב השרון שרוקדת עם חניך בגילה מתל
אביב כעוד חלק מהשגרה היום יומית.

זמן לומר שלום

ה בוקר הגיע. הבוקר האחרון. המדריכות צועקות "ביי
למחנה קיץ 2016" ואני, לא מסוגל להפסיק לחשוב על

מצליחה להתגנב לה במורד לחיי. אני מתמסר לבלוז הזה
כמו מי שידע שאור היום עוד מעט ויעלם... ואז פתאום אני
מתחיל לחייך... מסביבי רצים ילדים ובני נוער. אני שומע
כל כך הרבה צלילים מוכרים של צחוק ושמחה ואני מבין...
ש"את המנגינה הזאת אי אפשר להפסיק". לא משנה לאן
אמשיך מפה הלאה זאת המנגינה שתלווה אותי כל חיי.
מנגינה של חברות ואהבה ללא שיפוט או הגדרות מראש...
מנגינה שכל התווים שבה הופכים ליצירה מופלאה שחודרת
לבבות ומשנה עולמות. אבל בואו נחזור להתחלה.
יום המחנה הראשון הוא תמיד יום ההסתגלות. מהר מאוד
התאחדנו למעגל מוראל ענק של 5-0-0 חברים שהגיעו
מכל רחבי הארץ. יצרנו מעגל קסום של שירה ושמחה
ש השכיחו מאתנו בבת אחת את העייפות, הטרדות
ו העיסוקים האחרים שלנו. התמכרנו לשירה, לריקודים
ול"ביחד". הרגשנו שכולנו פה, מאותה סיבה - "ליצור יחד
מקום ומשמעות לכל אדם".

בכל מחנה אני מקפיד לעבור בכל הפעילויות, כל חדר
מספר את סודו, לכל מתחם הקסם האישי שלו. חדר
הקריקט תמיד עמוס במיוחד. אולי כי כולם מרגישים,
ואפילו לרגע "כוכבים" ואולי כי המוסיקה היא אכן "הכלי
לביטוי הרגש" כמו שאמר לודוויג ואן בטהובן. מה שבטוח
הוא שזה תמיד החדר השמח ביותר. בחדר הקריקט מותר
גם לזייף. ככה זה, כשאתה מניח את כל המגננות שלך
בצד, השירה הופכת לחגיגה מרגשת.

בדרך לתעודת "המאסטר"

במחנה של קרמבו, הסדר והבלגן שלובים זה בזה
ו יוצרים מקום מיוחד שבו גם אם אתה לא חלק

זה היה הלילה האחרון של המחנה. אני עומד ליד האגם
היפהפה של מדרשת חיספין, שעות ספורות לפני החשיכה
של היום הראשון, ומרגיש איך את
משתלט עליי הבלוז. עדיין מתקשה
לקבל את העובדה שזהו מחנה
ה קיץ האחרון שלי בתנועה,
ה תנועה שלי, ושל כל מי
שכרגע פה איתי - חונכים,
חניכים, פעילים ומשפחות
מ אילת עד קריית שמונה,
ש באו לחגוג יחד במחנה
ה קיץ המוסיקלי של 'כנפיים
של קרמבו'. המחנה הזה כמו
ה תנועה הזאת, הוא של כולנו.
תחושת הערבות ההדדית מכה בי, ואני
מרגיש כחלק מתזמורת עצומה שמנגנת את המוסיקה
של הלב.

אני מרשה לפרפרים בבטן שלי להתחיל לשיר את הנעימות
הכול כך מוכרות של אווירת החופש ו"הקסם הקרמבואי".
אני מביט על כולם, על החברים הרבים שרכשתי במשך
השנים ועל אלו שעדיין לא הספקתי
להכיר מקרוב ודמעה קטנה

ילדים ונוער עם צרכים מיוחדים משפיעים ותורמים לחברה

15 שנות פעילות
'כנפיים של קרמבו'
מאת: מירב בועז (בוזי) מ"מ מנכ"לית

והגיעה לשיאה בישראל ב'חוק השילוב' של שנת 1988. ילדים עם נכויות שולבו בבתי ספר רגילים, בכיתות רגילות, עם התאמות שונות ובעזרת סיועות. המציאות בשטח לימדה כי על מנת ששילוב יצליח, קרי שילד עם צרכים מיוחדים אחד יוכל להשתלב בכיתה רגילה, מחייבת את בית הספר והמורים לתהליך הקליטה המיטבי שלו, את הכנת התלמידים וסביבת הלימוד לקליטה נכונה, הטמעת כלים של חינוך מיוחד בחינוך הכללי, מעורבות ההורים של הילד והורי חבריו התלמידים, ועוד. 'כפר שלם נדרש לחנך ילד אחד'. הילד המשולב מצידו, התאים עצמו לחינוך הכללי ולמרכיביו. ילד אחד עם נכות בתוך רוב של ילדים ללא נכויות. בולט בשונות שלו. אחר.

כנפיים של קרמבו' מחוללת מהפיכה שקטה בחברה הישראלית מזה 15 שנים.

15 שנים שבהם אלפי פעילים, עם ובלי מוגבלויות, מקיימים פעילויות חברתיות-חינוכיות משותפות, המעשירות את חייהם. כל ילד או ילדה המגיע לפעילות בסניף, זוכה להכיר ילדים וילדות אחרים, נערים ונערות מכל גווי הקשת הישראלית, מכל רבדי החברה, משלל הדתות והעדות המרכיבות את החברה הישראלית. המפגש הבלתי אמצעי, שמלווה ומפוקח ע"י אנשי מקצוע, מביא לידי ביטוי את היכולות, הכישורים, האהבות והתחביבים של כל אחד מהילדים ובני הנוער. הערך המוסף והייחודי של התנועה לחברה הישראלית ולחברה האוניברסלית הינה בכך שמודל הפעולה של

'כנפיים של קרמבו' הינה בר שכול, למידה, התאמה והפעלה במסגרות חברתיות-חינוכיות רבות בארץ ובעולם. הוא יוצק תוכן ברעיונות השילוב והשיתוף והופך אותם ברי ביצוע ודרך חיים עבור ילדים ובני נוער. ההתנסות של הדור הצעיר בחיים משותפים, חוויות משותפות, היכרות מעמיקה עם דרכי תקשורת שונים, הכלה מתוך היתרמות והכרת הערך, תוביל בעתיד להגדלת שיעור ההשתתפות של פעילי התנועה עם הצרכים המיוחדים בחברה ותאפשר לחבריהם ללא הצרכים המיוחדים לכלול אותם גם בחיים הבוגרים כחברים, עמיתים לעבודה, שכנים ובני משפחה.

תקציר מאמר שנכתב 'לעט השדה' נובמבר 2016

'כנפיים של קרמבו' חוגגת 15 שנה, וכתנועת נוער חברתית ערכית, יחד איתה חוגגים 15 מודל - פרקטיקה, ותפיסה - בסיס אידאולוגי, לשילוב, להשתתפות ולבניית משמעות לקשרים ועשייה חברתית, לילדים ונוער עם ובלי מוגבלויות.

ההשתתפות והשילוב עובר כחוט השני בכל מעגלי החיים של התנועה - מתחיל בהטמעת האידאולוגיה וממשיך בהגדרת הפרקטיקה של התאמת הסביבה, השיטה, ההתנהלות, הליווי והתמיכה לצרכים הייחודיים של האדם. 'שילוב' כמושג המבטא מחויבות לחנך כל ילד בצורה המתאימה לו ביותר, על מנת לאפשר לו להיכלל במסגרת אליה היה משתייך אלמלא המוגבלות.

המושג 'שילוב' הינו עמוד תווך בהקמת התנועה, וכן מושג מרכזי היום בתחומי הידע והפרקטיקה השונים, בשדה ובאקדמיה, העוסקים בהבנת ובניית תכניות תמיכה, התערבות ושירותים, לילדים, נוער ואנשים עם מוגבלויות. על מנת שיוכלו בני האדם "לגדול", הם זקוקים לסביבה המספקת להם כנות (פתיחות וחשיפה עצמית), קבלה (שיזכו ליחס חיובי ללא תנאי), ואמפתיה (סביבה שמקשיבה להם ומבינה אותם). (קארל רוג'רס). האדם הוא יצור חברתי והצורך בהשתייכות חברתית הוא חלק מתשוקותיו האישיות. הצורך בהשתייכות נחשב לצורך אנושי בסיסי ולמניע עיקרי לפעולה.

לאור הנחות אלו, פועלים פעילינו בכל הארץ, לייצר מקום ייחודי - מקום מקבל, משמעותי, מאפשר, מבין, מקשיב, מתאמץ, מבטיח "עולם טוב יותר". המאמץ לפעול יחד הינו משותף לכולם ומזמן הרבה רגעי אינטימיות, אמפטיה, והדדיות. כמו בכל מערכת יחסים בינאישית.

"כנפיים של קרמבו" נוסדה מתוך אמונה כי יצירת בסיס למפגשים משותפים, בין צעירים עם מוגבלויות לצעירים ללא מוגבלויות, בני אותו גיל, תוביל להבנה הדדית האחד את השני, תיצור הזדמנות לקשרים חברתיים ולשינויי תפיסות ועמדות כלפי אנשים עם

מוגבלויות הן של צעירים בני אותו גיל והן של הציבור בכלל, תפתח כישורים חברתיים בקרב הילדים עם המוגבלויות ותוציא אותם מהבידוד החברתי מאוכלוסיית השווים שלהם, שנכפה עליהם בגין הנכות שכפתה עליהן המוגבלות. כל זאת, בחיים חברתיים עשירים, מתוך בחירה לעבור תהליכי סוציאליזציה לחברה הישראלית ביחד, ברוח אידיאולוגית היוצרת מקום ומשמעות לכל אדם.

מתוך מחקר שנערך בתנועה בשנת 2015, עולה כי לפעילות ב'כנפיים של קרמבו', השפעה ניכרת על חייהם של הפעילים - חונכים וחניכים בתנועה, ובאופן עקיף על מעגלים נוספים כמו משפחותיהם וחבריהם. השפעה משמעותית ניכרת על איכות חייהם, מעמדם החברתי, תפישתם הערכית והחינוכית, כישוריהם האישיים ומערכות יחסיהם בבית ובבית הספר.

השילוב וההשתתפות של ילדים ונוער עם צרכים מיוחדים עד גיל 21 בסניפי 'כנפיים של קרמבו' הינם תחילתה של דרך שבהמשכה, כך אנו מאמינים, תוביל להגדלת שיעור השתתפות אנשים עם צרכים מיוחדים, בתפקידי חיים צפויים בקהילה, במגוון מסגרות כגון להיות סטודנט, עובד, חבר, חבר קהילה, בן זוג, שותף, או הורה ולהשתמש במתקנים חברתיים כגון תחבורה ציבורית, ספרייה, בית חולים, אוניברסיטה ועוד.

"כנפיים של קרמבו" רואה שימוש במודל העבודה, והפצתו אל מחוץ לתנועה, כחלק מהובלת תהליכים של שינוי בחברה בארץ ובעולם. פלטפורמה, מודל עבודה, מערכת שעובדת, שניתנת לשכפול ולמידה, ושמזכירה עצמה קודם כל כמשתפת ומשלבת ובהמשך כמעודדת שילוב והשתתפות בחברה כולה וכמשפיעה על סביבתה.

מאמר זה מבוסס על מאמר שנכתב בכתב העת "עט השדה" גיליון 17 (2016), "כנפיים של קרמבו", מודל לשילוב - מגישה מקצועית לתפישה חינוכית.

ע"י קלאודיה קובי, מירב בועז, מירב זייגר-קובר

מהדף הדיגיטלי של הג'וינט

לקריאת המאמר
לחץ כאן

כותבים מהשטח

2017
שלישי

ימי שלישי המאושרים שלי....

"היי קרמבו" יאיר, החניך שלי, הסתכל עליי כמבקש אישור שהוא מסוגל לשיר את המוראל שלנו כמו שצריך. חייכתי אליו, הנחתי את ידי על כתפו וסימנתי לו להצטרף. ואז בפעם הראשונה מזה שנתיים, שמעתי את יאיר עונה "היי מה", הקבוצה המשיכה לשיר, ואני עם דמעות של אושר בעיניים, שתקתי והקשבתי לו. בפעם הראשונה שמעתי את יאיר שר ופשוט התרגשתי!"

יאיר, נער בן 19, הלוקה בשיתוק מוחין, פותח את דלת המכונית ומחייך את החיוך הרחב ביותר שלו. מהר מאוד הוא מספר לי ולשתי החונכות הנוספות שלו נטלי וליהי, מה שקרה לו היום בבית הספר. במין זרימה מופלאה שקיימת בין חברים, אנחנו שותים כל מילה שלו בצימאון, שואלים עוד ועוד שאלות, ומשתפים אותו בחוויות מהיום שלנו. כבר שנתיים שבימי שלישי אני מתעורר בהתרגשות. פותח מיד את קבוצת הוואטצאפ הארצית של חונכי 'כנפיים של קרמבו' וכותב: "בוקר של פעולה!!". רבים מתקשים להבין את ההתרגשות הזו, ומדוע היא קורית תמיד בשלישי בבוקר? אני מחייך אליהם את החיוך הכי מאושר שלי ואומר: "זה היום! היום יש פעולה בקרמבו".

בשנתיים האחרונות אני נמצא בסניף קריית אונו של 'כנפיים של קרמבו', תנועת נוער לצעירים עם ובלי צרכים מיוחדים. זה נכון, שבכל פעולה אני מחכה להיפגש עם החברים שלי אותם הכרתי במהלך הפעולות שבתנועה. בני נוער מכל בתי הספר שבעיר, שהתגבשו לקבוצה של חברים. אך הדבר לו אני מחכה בקוצר נשימה כבר מהבוקר, אותו משהו מיוחד שמעלה לי את החיוך הזה לפנים, הוא יאיר, החניך שלי.

כשאני ויאיר נפגשים הכול מסביבנו פשוט נעלם. אנחנו מרגישים שהזמן שלנו ביחד חייב להיות מנוצל בקפידה. אסור לבזבז רגע. ואז פתאום אנחנו נסחפים עם שאר החברים שלנו לסניף למעגל גדול של שירים. אנחנו קוראים לזה בתנועה שלנו "מעגל מוראלים", סוג של מעגל טוב כזה, שמשותף את כולם בקריאות עידוד אליהן מצטרפים בקריאות ובצעקות. "יאיר! קרמבו! קרמבו אימפריה!" יאיר מסתכל עלי כאילו מבקש אישור בעיניים שהוא מסוגל לשיר את זה כמו שצריך, אני מחייך אליו, מניח את ידי על כתפו ומסמן

מחר יגיע שוב יום שלישי, אני עדיין מתרגש..

לנצח דרקונים

"אגדות הן יותר מאמתיות: לא בגלל שהן מספרות לנו שדרקונים קיימים, אלא בגלל שהן מספרות לנו שאפשר לנצח אותם" (ג.ק. צ'רסטנטון)

"נפש נפגשת בנפש, וחיוך ממס דעות קדומות. זו הדרך ללמוד לקבל את האחר"

מאת: ירדן טואג מתנדבת שנת שרות ב'כנפיים של קרמבו'

לא היה להם משנה וזה היה אחד מהדברים שהכי ריגשו אותי במפגש הזה.

הרגשתי כל כך אהובה בקרב הילדים המתוקים האלה שמשכו אותי לפינת המשחקים שלהם כשהצחקו שלהם ממלא כל פינה בגן. אני ונועה דותן, רכזת הדרכה בסניף תל אביב דרום, החלטנו שאנחנו ממשיכות לנצח את הדרקונים ביחד והתחלנו ללמד את כל ילדי הגן מוראלים בשפת הסימנים. המוראלים הם שירי התנועה שמלווים בתנועות ידיים, כדי שגם חניכים לקויי שמיעה יוכלו לשיר ביחד עם כולם. כך בעצם חיברנו ביום אחד בין כמה עולמות שונים - בין עולמם של ילדי המהגרים, עולמם של בני הנוער שבאו מערים שונות במרכז ועולם הצרכים המיוחדים. ילדים בגילאים האלה, בדרך כלל לא פוגשים ילדים עם מוגבלויות, ולכן היום הזה היה כל כך מיוחד.

ילדי הגן זכו לפגוש את בשארה, חניך בן 11 עם שיתוק מוחין מסניף תל אביב דרום. בשארה החיין מתנייד באמצעות כיסא גלגלים, מה שגרם לילדים להסתקרן מאוד. הם עמדו סביבו, שאלו שאלות, נגעו, ליטפו, שיחקו אתו ולמדו שאפשר לתקשר גם בלי מילים. אין דבר שאני אוהבת יותר מלראות את חזון התנועה שלנו "יוצרים יחד מקום ומשמעות לכל אדם" - הופך למציאות ממש מולי.

תודה על יום מיוחד.

בכולנו קיימים דרקונים. הם נמצאים במחשבות שלנו ומתבטאים בהתנהגות שלנו כלפי האחר. הדרקונים גורמים לנו לגבש דעות קדומות ומוטעות ששונות מהמציאות בהבדלים של שמיים וארץ. הם מחזקים בנו את הפחד מהשונה, מעוותים את המציאות, גורמים לנו לפתח רגשות שליליים ומונעים מאתנו את האפשרות לאהוב. אך למרות חוזקם של הדרקונים, עוד לא נמצא הדרקון שינצח 35 ילדים שובי לב שמצוידים בטונות של קסם אישי, אהבה, שמחה והתלהבות.

השבוע, חוויתי את אחד מהימים היותר מדהימים שהיו לי. השבוע, ביחד עם חברי לתנועת הנוער 'כנפיים של קרמבו' - לצעירים עם ובלי צרכים מיוחדים, ניצחתי את כל הדרקונים. ביקרנו בגן לילדי המהגרים בדרום תל אביב ולמדנו ביחד לפתוח את הלב ולקבל אחד את השוני של האחר.

כשאני ומאי אופיר, חניכה בת 18 מסניף הוד השרון, נכנסנו לגן, הילדים אכלו והפתעה בעיניהם הייתה ניכרת. הם לא ציפו לבואנו ובהו בנו בסקרנות כשברכנו אותם לשלום ואיחלנו להם בתיאבון. לא אשקר, היה קצת מבין. אבל בבת אחת הכול השתנה. הם סיימו לאכול, ניגשו אלינו, התחילו לדבר אתנו והתלהבו מהנוכחות שלנו שם. לחלק מהילדים בגן אני ניגשתי, אבל רוב הילדים ניגשו אלי והקיפו אותי בהמון חום ואהבה. ילדים בגילאי 3-6 שהרעיפו עלי אהבה מבלי להכיר אותי כלל. הם לא ידעו מי אני, מאיפה באתי ומה אני עושה בגן שלהם.. זה בכלל

שנת שירות ב'כנפיים של קרמבו' - כמו 'האח הגדול' אבל קצת אחרת

"לחיות בקומונה זה כמו האח הגדול רק בלי המצלמות והפרס של המיליון בסוף. מכל שאר הבחינות, זה ממש דומה. יותר מזה, אנחנו גם ליהוק מושלם - שונים זה מזה בכל כך הרבה צורות ובכל זאת צומחים ומתפתחים ביחד"

מאת: אלינור נוה, מתנדבת שנת שירות בקומונת נצרת עילית מטעם 'כנפיים של קרמבו'

כשהייתי קטנה חלמתי שאני עטופה בכנפיים. בחלום הרגשתי שאני אהובה ובטוחה. מתוך אותה התחושה הרגשתי שאני מסוגלת ויכולה להצמיח כנפיים משלי ולעוף איתן.

כשהייתי קטנה, באמת האמנתי שבעולם שלנו, נסתר מן העין, חיים מלאכים ופיות ושהעולם מלא בטוב לב, בשמחה, בכוח לשנות ושנחנו פשוט לא רואים את כל הקסם הזה. כשהתבגרתי ותמימות הילדות חלפה, הבנתי שבעולם שלנו אין פיות ומלאכים אך טוב הלב והשינוי החברתי מסרבים להיות נסתרים מהעין. להפך! הם צועקים מוראליים בקולי קולות עד שרועדים השמיים. הם נמצאים באלפי בני נוער מרחבי הארץ עם ובלי צריכים מיוחדים שמקבלים ואוהבים את האחר, ויוצרים יחד מקום מלא במשמעות לכל אחד.

בתנועת הנוער שלי "כנפיים של קרמבו", מצאתי את הכנפיים שלי מחדש. בתנועה הייתי מוקפת באהבה ובקבלה, הרגשתי שייכת, הרגשתי בטוחה. הרגשתי שאני יכולה - יכולה לעשות הכול, אפילו לעוף. אז ביקשתי לדחות את הגיוס שלי בשנה ולצאת לשנת שירות מטעם התנועה. אחרי סמינרים רבים והכשרות מלאי התלהבות, מוטיבציה ורצון לשנות את העולם, נסעתי מנתניה לנצרת עילית עם שני תיקים ענקיים ואבא אחד נחמד (שהסכים להקפיץ אותי). הייתי מוכנה ומלאת צפייה להיכנס לדירה שבה אני הולכת לגור עם עוד חמישה מתנדבי שנת שירות של התנועה.

בלב דופק ויד רועדת, פתחתי את הדלת וחשבתי: "הנה, אני עומדת להיכנס לדירה שבא אני הולכת לגור במשך שנה. הנה, אני עומדת להיכנס למקום ממנו אני אפעל לעשייה - עשייה חברתית, עשייה משמעותית. הנה, אני נכנסת..." ואז, מה שראיתי היה דומה יותר למחסן מאשר לדירה.

הדבר הראשון שלמדתי בעודי נכנסת לדירה הוא שהשנה

הזו תהיה מלווה בעבודה קשה. כבר באותו היום הספקתי ללמוד שמעבר דירה זה עסק מלוכלך. בהמשך, גיליתי שגם לחיות ביחד עם עוד חמישה בני נוער בקומונה זה עסק מלוכלך לא פחות. לחיות בקומונה בכללי... זה קצת כמו האח הגדול רק בלי ההדחות, בלי תקציב המותרות ובלי המצלמות והפרס של המיליון בסוף. אך מכל שאר הבחינות, זה ממש דומה. יותר מזה, אנחנו גם ליהוק מושלם - שונים זה מזה בכל כך הרבה צורות ובכל זאת צומחים ומתפתחים ביחד, ובכל יום אנחנו לומדים דברים חדשים.

הגענו לנצרת עילית מכל קצוות הארץ - חרוצים, מודיעין, נתניה, תל אביב, חיפה ומהשומרון. בזכות השוני בינו, למדתי המון על הדת, חוויתי לראשונה בחיי קבלת שבת קהילתית ולמדתי על ההבדל בין קידוש לבין הבדלה. בהתחלה, רק למדנו להכיר אחד את השנייה ולהסתגל אל העיר.

יש כאן משהו באוויר של נצרת עלית שמשדר תחושת שלווה, מעין אווירה תמידית של שיש-שבת. אחד הדברים המיוחדים בנצרת עילית הוא שבשעות מסוימות אפשר להריח באוויר את הריח של השוקולד מהמפעל של "עלית". בנוסף לכל הדברים החדשים שחוויתי מאז תחילת שנת השירות, היינו גם בבית העירייה, נפגשנו עם ראש העיר והתחלנו מסגרות בוקר בבתי ספר יסודיים ובגני ילדים מהחינוך המיוחד. היינו מלאים בעשייה וגילנו יחד מהי המשמעות של חיים בקבוצה. התווכחנו, רבנו, התחבקנו, למדנו להכיר אחד את השנייה וגם להתפשר. במהלך החודש האחרון בכיתי, צחקתי וגל שלם של רגשות עבר בי וזאת עוד רק ההתחלה. חודשים רבים לפנינו שמלאים בעשייה, בהתפתחות אישית ולמידה.

אז כנראה שבסוף השנה גם אם לא נשנה את כל העולם, אנחנו עדיין כאן בשביל לנסות!

אפשר לרקוד גם בלי ללכת ואפשר לשיר גם בלי לדבר

סניף תל אביב דרום פתח את שנת הפעילות השמינית מאת: דניאל צרפתי, 16, רכזת ח"צ (חונכים צעירים), החונכת לשעבר של ליה אידלמן, 12.5, חניכה עם תסמונת רט

הסניף שלי, תל אביב דרום, מהסניפים הוותיקים של 'כנפיים של קרמבו', פתח השבוע את שנת הפעילות השמינית שלו, בהתרגשות רבה ועם עשרות פעילים שהגיעו לממש את חזון התנועה "ליצור יחד מקום ומשמעות לכל אדם". ליה אידלמן, 12.5, היא חניכה בתנועה, עם תסמונת רט, ופעילה בתנועה כבר 5 שנים. אבל הכי חשוב, היא חברה שלי. עבור ליה וחבריה לסניף, סיומם של תקופת החגים הוא שמח במיוחד ומסמן עבורם את תחילתה של הפעילות השנתית ב'כנפיים של קרמבו' - תנועת הנוער שהם כל כך אוהבים.

שמי דניאל צרפתי, 16, ועד לפני שנתיים הייתי נערה רגילה שלומדת בתיכון. השנה אני מרכזת ח"צ (שזה אומר מדריכת חונכים צעירים) אבל בשנתיים האחרונות הייתי חונכת. כבר שלושה חודשים שאני וחברי לסניף מתכוננים לקראת שנת הפעילות החדשה. עברנו סמינרים, הכשרות, ביקרנו בבתייהם של החניכים שלנו ולמדנו להכיר אותם מקרוב. הכנו רשימות, שקדנו על הפרטים אבל בעיקר הרגשנו שאנחנו חלק משינוי חברתי חשוב, שאנחנו מובילים בחברה כבר 8 שנים מאז הקמתו של הסניף.

את ליה חנכתי עם טל בשנתיים האחרונות. שנתיים שאי אפשר להפריד בינו. עם רגעים מיוחדים רק שלנו. הרבה מבטים, מפגשי עיניים ואינספור חיוכים שיצרו קשר אמיץ ומרגש. החברות האמיצה שיצרנו, לא דורשת מילים. "לאכיות הדממה" קוראים לילדות הלוקות בתסמונת רט, ואמנם אם תשאלו אותי, ליה, היא לגמרי המלאכית האישית שלי. ילדה מיוחדת, חכמה ואוהבת שהגיעה לחיי כדי ללמד אותי שיעור חשוב על אופטימיות, שמחת חיים ואהבה.

ביום ראשון, דקות לפני שהגיעה ההסעה המיוחדת של ליה לסניף, התעוררו שוב הפרפרים בליבי וחשתי בהתרגשות

הכול כך מוכרת של התחלה חדשה. עמדתי בצד וספרתי את הרגעים האחרונים לקראת המפגש לו חיכתי במהלך חודשי הקיץ. כולם עמדו מסביבי וחיכו בציפייה לרגע המפגש. כשליה סוף סוף הגיעה, חיבקתי אותה קרוב קרוב כמו מבקשת להחזיק אותה כך לתמיד.

הפעולה החלה בצעקות המוראליים, שהם שירי הגיבוש של התנועה. ליה ואני התנועענו כגוף אחד, במעגל הגדול שנוצר בסניף, הפעם הצטרפו אלינו ולד ומעין החונכים החדשים שלה. עמדנו בקבוצות של חונכים וחניכים שהחלו להתקרב ולהכיר. יכולתי לזהות בפניהם של החונכים החדשים את החששות לקראת הבאות. הרי אני בעצמי הרגשתי כך בהתחלה. לא ידעתי איך אתקשר עם ילדה שלא מדברת, לא מזיזה את הידיים ואפילו לא הולכת בעצמה. שאלתי את עצמי איך באמת אוכל להכיר את ליה? איך אדע מה הצבע האהוב עליה או מה היא אוהבת לעשות? היום שנתיים אחרי, אני כבר יודעת את התשובות. היום אני מרגישה שתחושות הפחד וחוסר הביטחון שמשתלטים על החונכים החדשים, יתפוגגו מהר מאוד ויפנו את מקומן לחברויות חדשות ולחיבורים של הלב. ברור לי שעדיין יהיו רגעים קשים, וגם פעולות לא מאוד מוצלחות. יהיו ימים שלא הכול ילך חלק. אבל יהיו הרבה ימים מדהימים, פעולות מטורפות ורגעים מושלמים שישאירו לעד בזיכרון. רגעים מרגשים שיהפכו את הכל לקסם שימלא את הנפש כמו מים לצמא.

"בזכות קרמבו, ובעיקר בזכות ליה, למדתי שאפשר בעצם הכל. לתקשר גם בלי מילים בעזרת חיוך, חיבוק ומבטים אוהבים. למדתי שאפשר לרקוד גם בלי ללכת, אפשר לשיר גם בלי מילים, והכי הכי חשוב, אפשר לאהוב בלי גבולות ובלי תנאים".

נפשי מספרת קרמבו

'כנפיים של קרמבו' - קשה לתרגם למילים את הרגש. כשאני שם, אני מאה אחוז שם. ויש בי הרגשה חמימה, מחבקת, מדגדגת, לפעמים כזאת שעושה צמרמורת. אבל באמת
מאת: נופר מש, רכזת בוגרת, סניף כוכב יאיר- צור יגאל

- פתוח/סגור, אפשר לתקשר בעזרת הטיית ראש לכיוון מסוים, אפילו בעזרת מצמוץ.

גם לבני הנוער מהחינוך הרגיל שבתנועה יש יכולת לא שגרתית. יכולת לתת בלי לבקש תמורה. יכולת לצאת מעולמם הפרטי ולבקש להכיר "עולמות" מיוחדים וייחודיים. בני הנוער מהחינוך הרגיל בחרו לקחת חלק מתנועת נוער לא טריוויאלית. הם יכלו ללכת לתנועת נוער "רגילה", או לחוג, ולהפיק הנאה. במקום זה (או בנוסף), הם החליטו להצטרף ל'כנפיים של קרמבו', להפיק הנאה ויותר מזה - להוביל שינוי חברתי. אולי אפילו לחולל שינוי בחייהם ובחייהם של ילדים ומשפחות עם צרכים מיוחדים. לא פעם ניגשו אליו הורים להודות לי, כאילו אני זו שאחראית לזה ולא בני הנוער עצמם. לפעמים אני תוהה אם החברים שלי יכולים להבין דרך הסיפורים שלי, מה קורה שם באמת. אז כמו סבתא שמראה תמונות של הנינים ומשוויצה, אני מראה סרטונים של החברה מהסניף שרים מורלים בכל הכוח (דרך אגב, גם בשפת הסימנים אפשר לשיר בכל הכוח).

בסוף מחנה הקיץ הגיע שלב הפרידה והסיכומים. כל אחד אמר את שעל ליבו. הם הדחימו אותי באמרותיהם... איך תיתכן כזאת בגרות בגיל ההתבגרות? חשבתי לעצמי. הגיע תורי. רציתי להיות אחרונה ולסכם את הסיכום. ניסיתי לתאר להם את החוויה שלי מהיומיים האחרונים. בזמן שסיפרתי להם כמה התרגשתי... התרגשתי שוב. הם קלטו אותי והתחילו לצחוק. קראו לי רגשנית. באותו זמן עדיין לא הבנתי עד כמה זה נכון. כי מאז חלפה כמעט שנה וחצי, ובכל פעם שאני מדברת על 'כנפיים של קרמבו', ואני עושה את זה הרבה, יש לי צמרמורת. צמרמורת טובה של התרגשות. אפילו עכשיו כשאני כותבת את זה. הקסם שבתנועה הזאת קשה לתיאור. אבל אין ספק שהוא קיים, כי כל מי שלוקח בה חלק נשמע כמוני. רגשן.

אוגוסט 2015. הגעתי לחיספין. מחנה קיץ של 'כנפיים של קרמבו' לתנועת נוער לילדים עם ובלי צרכים מיוחדים. הסבירו לי, אבל למעשה אני מרגישה שלא באמת יש לי מושג לאן אני נכנסת. בני נוער, ילדים, הורים, לא מבינה עדיין מי שייך לאן. אני מגיעה לאזור הסניף שלי - כיצ" (כוכב יאיר צור יגאל) - וחבורה של בני נוער מתאגדים סביבי עם חיוך ענק. אני מתרגשת בטירוף אבל מנסה לשמור על פאסון. "נופרי!!! חיינו לך!" הם מחבקים אותי כאילו לא נפגשנו לפני 20 שניות.

אני מרגישה כמו ילד בחנות ממתקים שרוצה לטעום מהכל. אני רואה זוג בנות יושבות על הברכיים ושרות מורל של קרמבו מול ילד על כיסא גלגלים. הוא לא שר איתן, הוא לא ממש מתקשר. אני מתיישבת כמוהן, אומרת לו שלום ומציגה את עצמי. נראה שהוא לא איתי, מטה את הראש הצידה ולא מגיב. אני מסתכלת על העיניים הכחולות שלו ותוהה מה הן רואות, אני אומרת לו שיש לו עיניים מאוד יפות. בעוד ראשו נוטה הצידה במבט בוהה, הפה שלו נפתח, נראה כמו בהלה, אות מצוקה, פתאום הפה הפעור הופך לחיוך עצום. וואוו... הוא שמע אותי, הוא הבין אותי. לא חשבתי שהוא יכול.

יכולת. מילה שלא נוטים לייחס לאנשים עם צרכים מיוחדים. זה בדיוק העניין ב'כנפיים של קרמבו'. השינוי התפיסתי. הכוח של הפעילים בתנועה להוביל ולשנות (לנסות לפחות) את פני החברה. אנחנו, האנשים ה"רגילים", הייתי קוראת לנו, אולי "משעממים", נוטים להכללות. זה נוח. "הם נכים" "פגומים". חוסר הבנה ובורות מובילים לחשוב שאוכלוסיית הצרכים המיוחדים לא מסוגלת לחשוב, להגיב, לדבר, אפילו להבין. אבל לא ב'כנפיים של קרמבו', פה מבינים שלכל אדם, אפילו אם הוא משותק בכל גופו ואפילו אם הוא לא מדבר, יש יכולת. מסתבר שאפשר לתקשר בכל כך הרבה דרכים. אפשר לתקשר בעזרת תנועות של הפה

כשרוח השינוי הקרמבואית, מגיעה עד לקצה הרחוב, למכולת השכונתית

מאת: עידן אוזן, מנהל מחוז דרום

מרגש בטירוף!! כל הכבוד ל'כנפיים של קרמבו'. אפילו אמרתי לבנים שלי ש-כ-ו-לם שווים, ושכולם מגיע כבוד, ושאם אני אשמע שהם לא התנהגו יפה למישהו בבית ספר אז אוי ואבוי להם".

ואז פתאום הבנתי. מהפכות אמיתיות לא נעשות ברגע. ולא תמיד אפשר להרגיש את השינוי באופן מיידי. אבל כשרוח השינוי מגיעה עד לקצה הרחוב, למכולת השכונתית, אז דבריו של פרנציסקוס מאסיזי שאמר: "קרן אור בודדה יכולה להניס צללים רבים" מקבלים משמעות מיוחדת.

כשאתה יושב בשורה ראשונה באצטדיון מלא ורואה את החניך שאתה כבר מלווה שנתיים על מסך ענק מול קהל של אלפים, והאבא של אותו חניך שיושב לידך, מנגב את הדמעות ומתמלא בגאווה... אז, בבת אחת, אתה מרגיש שהעומס שאתה ואלפי הפעילים הצעירים שמובילים את התנועה, חווים בשגרה, שווה הכול!

ב"סופר לב" השכונתי שמתחת לדירה שלי בבאר שבע, אני עושה השלמת קניות לפחות פעם בשבוע ולעיתים קונה מהם כיבוד קל לאירועים סניפיים ומבקש חשבונית מס. ותמיד אותו סיפור. הקופאי שואל אותי בפליאה "על שם מי???" "כן כן, שמעת נכון" אני אומר- כנפיים של קרמבו" ואז הבדיחה הקבועה- "אז יש לך קרמבו להביא לי" ושוב הגיחוך המנומס והעייף שלי.

אלא שהבוקר קפצתי לקנות כמה דברים ליום הדרכה וביקשתי חשבונית מס בשביל 'כנפיים של קרמבו' והקופאי עצר אותי (וממש מיהרתי!!) ואמר לי "מה???" 'כנפיים של קרמבו'?? תשמע אין עליכם! כל הכבוד!! אני חייב לספר לך משהו... הייתי בראשון במשחק של הפועל. המשחק הכי משעמם שראיתי כבר הרבה זמן ועדיין התרגשתי כמו שאף פעם לא התרגשתי ממשחק כדורגל! היה שם ילד עם תסמונת דאון שבעט לשער וכולנו צרחנו מהקהל את השם שלו לעודד אותו וזה היה

משלחת 'כנפיים של קרמבו' למסע זיכרון נגיש בפולין

נח קליגר, 91, ושורד שואה:

"כנפיים של קרמבו, זקוקה לכל אחד
מכם בעזרה למימון משלחת התנועה
למסע זיכרון לפולין"

משלחת פעילי "כנפיים של קרמבו"
מתכננת למסע באתרי הזיכרון בפולין.
עלות המסע וההכנה לפעיל עומדת על 5,600 ש"ח.
כל תרומה תתקבל בברכה

www.krembo.org.il

